



CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Número 635

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

14 octubre 1933

Redacció: Carrer del Pi, 12, primer
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

La desfeta de les Esquerrres

La desfeta de les esquerrres ha estat més ràpida del que hom podia mai suposar davant l'embranchida que tenien dos anys enrera. Hi ha qui opina que massa ràpida i tot és la davallada pels efectes de poder trobar les dretes preparades com caldria.

Ací teniu el cas d'Esquerra Republicana de Catalunya, desfeta, primerament, pel grup de la gent de "L'Opinió", que l'ha desmembrada amb la separació del milloret de la casa; i desfeta, després, per la separació dels rabassaires que, si bé a última hora s'hi han reintegrat, no ha estat sense que Esquerra se'ls lliurés lligada de peus i mans, ço que és molt pitjor que la separació mateixa.

Ací teniu el partit radical-socialista, de trista memòria per a Espanya. Els homes d'aquest agrupament, furiosament anticatòlics i furiosament enemics de tota propietat, han esberlat el partit en dos grups que ara, cadascú pel seu cantó, estan conquerint noves posicions i procurant atreure's els adeptes. Els odís personals els han minat, i han fet incompatibles els seus dirigents uns amb altres. ¿Què en resta, doncs, d'aquest partit dins el qual figuren dos dels homes més catastròfics per a Espanya, els senyors Domingo i Alborno?

I per si tot això no fos prou, ací teniu la barrera insuperable que la darrera crisi ha enfondit entre radicals i els agrupaments d'Acció Republicana, O. R. G. A., i Esquerra Republicana, barrera que els fa d'impossible coalició dins les vies normals del governament de l'Estat i sols coaligables per a fer unes eleccions.

A més, els socialistes, per boca del Sr. Prieto, en sessió parlamentària del 3 d'octubre present, declaraven que el seu partit no acceptaria més aliances amb els partits republicans, ja que es consideraven defraudats per llur conducta i per l'incompliment de les seves promeses (1). Altre cop el socialisme espanyol es posa en actitud bèl·lica, agressiva, des del carrer, car veu que, governant, és imminent la seva desfeta, ja que el poble, a la vegada, es considera defraudat pels dirigents de la U. G. T.

La primera República s'esfondrà per les múltiples divisions, odís i baralles dels agrupaments republicans que havien de sostenir-la. I molt serà que les mateixes causes no comprometin, a la llarga, el pro-

pi règim polític en aquesta segona etapa de la seva vida dins la història d'Espanya.

La desfeta esquerrana és, doncs, un fet imposant i enormement carregat de responsabilitats per a tots els ciutadans.

* * *

No cal dir com l'esfondrament esquerrà ens porta a tots cap als majors optimismes. Però, ara demanem nosaltres: ¿és que en tenim prou, els homes de dreta, amb el simple esfondrament de les esquerrres? ¿És que tota la nostra alegria ens ha de venir d'aquell sorollós i tràgic esfondrament o ens hauria de venir, més aviat, d'un fort agrupament de dretes, que tinguéssim constituït nosaltres per a fer front a totes les contingències?

Gran cosa és que l'adversari abandoni les seves posicions en tota batalla. Però si, a la vegada que ell les abandona, l'enemic no es troba preparat per a ocupar-les ¿què n'hauríem fet, de l'abandó del primer?

Heus ací com l'esfondrament de les esquerrres ens porta a les dretes: tot un món de responsabilitats enormes, que de cap manera no podem defugir. Pot arribar a tant aquella caiguda esquerrana que, de cop i volta, ens obligui a nosaltres a haver de prendre posicions immediates, si no dins el Govern de l'Estat, dins algunes corporacions públiques de molt compromís. I llavors, tornem a demanar: ¿les nostres forces, es troben suficientment preparades per aquell cas?; o bé quan aquest es produeixi ¿haurem de demostrar nosaltres un estat trist d'impotència o la nostra impossibilitat de prendre el que els altres han hagut de deixar?

L'horitzó no es presenta pas fosc en el restant d'Espanya, puix que el partit agrari ha adquirit en poc temps una enorme importància i fins una gran coordinació. A més, certs agrupaments dretans, com el mateix partit nacionalista basc, han obtingut també una seriosa consistència. Però a Catalunya, podríem dir el mateix? ¿No és més gran ací que en altres llocs la disgregació política? ¿No hi haurà entrebancs formidables en el camí de la nostra marxa ascensional, que dins de poc s'haurà d'emprendre?

(1) Més tard, això fou rectificat, però el llevat d'odi cova al fons.

¿Tindran tots els agrupaments format l'estat de consciència necessari davant la gravetat del moment, amb totes les seves circumstàncies, que el converteixen en un moment transcendental dins els tombants de la nostra història?

No som nosaltres elements polítics, que, per tant, ens hàgim de dedicar a valoritzar tots aquests elements de judici. Però com a senzills ciutadans, interessats en la marxa normal de la cosa pública, tenim el dret i fins el deure de plantejar-nos les qüestions que resten ací plantejades, fent a tots ben avinent que la gravetat de l'hora actual aconsella deixar de banda problemes secundaris per atendre només les qüestions de fons que fa temps tenim plantejades, però que ara necessiten urgent solució per la caiguda dels altres.

Fins ara hem desempenyat un magnífic paper dins l'oposició. D'ara endavant, en més o en menys, haurem de tenir la responsabilitat del regiment de part de la cosa pública, i ja no ens valdrà només el paper, més aviat fàcil, de la simple oposició. Caldrà que el moment ens trobi amb un pensament constructiu ben definit i clar, i que el sapiguem aprofitar per a portar-lo a vies d'execució. Pensant solament a desfer, no tenim prou programa. Hem de pensar també a construir, a edificar per compte propi, puix que desfer no atendriem pas tot el que el poble reclama i no donàriem el to de justícia social que el poble pot exigir de nosaltres.

La desfeta dels altres, solament ens emplenarà la part negativa del programa. La resta, ha d'ésser obra nostra. I per això, ens trobem prou preparats?

Pels fills dels altres, m'entens?

La campanya havia estat dura. Havia seguit vuit dies els pobles de la província de Girona amb dos discursos diaris, moltes visites a gent principal i moltes a societats i sindicats i cooperatives. La qüestió era estrènyer moltes mans, picar moltes esquenes i pronunciar afectuosament molts noms. En vigílies d'eleccions no hi havia més remei. La nota obligada dels seus discursos era l'apologia de l'escola obligatòria, gratuïta i laica que acabaria amb la ignorància i les supersticions. Aquelles ciutats i viles de vora el mar i molts pobles de l'interior, un xic desmanegats des del punt de vista religiós, eren camp adobat per a semblants prèdiques. Ara, a la fi, acabada la campanya, Pere Aspriu podia descansar esperançat. Per això el trobem ara, en haver sopat, assegut en un dels cadirals de vímet a la galeria del seu pis de Barcelona, esperant que la muller acabi la feina.

La feina de la muller en aquella hora era portar al llit el petit Peret i deixar-lo ben acotxat i adormit. El pare anava seguint totes les peripècies d'aquell acte. Mare i fill resaven unes oracions: "Verge i mare de Déu... Àngel de Déu vós que sou custodi meu... Jesús Josep i Maria..." Després, la mare, tot despullant l'infant, li deia coses que no se sentien, després els grinyols del llit i del somnier, després la cambra quedava fosca i tot seguit apareixia la mare riallera a asseure's a l'altre cadiral de vímet.

— Gràcies a Déu que et puc veure després de vuit dies de tenir-te lluny. Deus haver parlat molt, que et trobo enrogallat. Et tinc a punt un vas de llet amb marenga per quan vulguis anar-te'n al llit; et farà bé. Amb una nit de descansar i suar tot t'haurà passat.

— Puc dir que he tret el fetge per la boca, però ja s'ha acabat. El viatge ha estat pertot arreu allò que es diu triomfal. Penso que tinc l'elecció assegurada.

— Tot sigui per bé. Jo n'estic contenta, si tu ho estàs, encara que la política no em fa pas gran il·lusió.

— Ara, però, era una hora propícia per llançar-me al carrer. Als advocats ens convé la política i ja veuràs com en treiem partit. Altrament, la república necessita que tots els republicans es moguin. No podia fer altra cosa.

— Parlem una mica del nen, si et sembla. Ja té vuit anys i és massa gran per anar a l'escola que va. Caldrà cercar-li un col·legi on ens el preparin per a l'ingrés, i tu m'hi has d'ajudar. Què et sembla?

— I tu, què havies pensat?

— No tinc altra preocupació sinó que me'n facin un bon noi i que tingui bons amics i companys i bons mestres.

— I jo igual; ja ho pots donar per descomptat.

— Doncs mira. Aquesta setmana m'he dedicat a conèixer col·legis i a recollir dades i referències. Ara com abans m'enamoren els centres dirigits per religiosos, sobretot per als nois que encara són criatures. Els trobo més desinteressats, demostren una afecció paternal als nois, tenen en els seus centres un ambient propici per a una bona educació moral, penso que el noi hi trobarà companys com ell, de bona mena. El Peret ja saps que és viu i entremaliat i es fixa molt en el que fan els altres i Déu ens en guard d'un mal amic, en aquesta edat.

Pere Aspriu es posa a suar i es passa tres vegades la mà pel cap aplanant els cabells per por que se li posin de punta i acaba per dir:

— I no has mirat res més?

— Sí; he vist algunes acadèmies. És clar que n'hi deu haver de bones; però hi trobo a manca la garantia de la institució. De totes maneres, això no és cap casament. Tu m'ajudaràs a conèixer altres centres escolars i quan el Peret haurà fet els exàmens d'ingrés, llavors tu decidiràs el que més convingui.

— Ara ho has dit. Això no és cap casament i, després de tot, mentre són petits així, això és més cosa de les mares. Quan tindrà deu anys i hagi de fer el batxillerat, ja veurem. Tu mateixa fes el que et sembli.

La muller està satisfeta, i ho demostra amb un somriure i un petó al marit. Pere Aspriu li correspon com cal.

* * *

Pere Aspriu és diputat a Corts, diputat d'allò més esquerrà, com ara es diu, federal i tot. Això

d'ésser federal, la seva terra ho porta. Ha votat com tot un home les lleis anticlericals i antireligioses. Més se n'haguessin presentat. El seu fill Peret ja s'ha examinat d'ingrés enguany i el pare no té cap inconvenient que el noi, per cert molt eixerit, comenci el batxillerat en una mútua de pares de família que tindrà, si pot, religiosos per professors. Pera Aspriu és un dels pares de família soci de la mútua. La seva muller no hi veu de cap ull, de contenta. Van quedar amb el marit que això tampoc no és cap casament i, després de tot, la veritable orientació de la intel·ligència comença amb els primers estudis de la carrera. La bona mare ja té sis anys de coll; després Déu dirà.

Aquest importantíssim problema s'ha resolt suau a mitjans de setembre, i el dia mateix que es va aclarir la incògnita dels futurs estudis del nen, l'advocat Aspriu va rebre una visita interessant. Era un client del seu districte.

— Senyor Aspriu: jo conec les opinions polítiques de vostè; ara, però, jo no vinc a parlar amb els polítics, sinó a demanar consell al lletrat. En el poble de M., que és la meua residència, ben conegut de vostè, hi ha un col·legi de germans religiosos que tenim gran interès a conservar. Hi ha una manera legal d'arreglar-ho?

— Em sembla que sí. De qui és l'edifici?

— El propietari és un patronat de persones del poble.

— Això facilita el problema, ¿tenen títol de mestres alguns d'ells?

— El tenen; sí, senyor.

— Poden constituir una mútua de pares de família que lloga l'edifici i posa els mestres que millor li plagui. La llei no hi té res a dir, ara com ara.

— ¿Vostè podria encarregar-se, com a lletrat, de redactar les contractes i els estatuts? No tenim una gran abundància de mitjans econòmics; però si els honoraris de vostè no han de pujar més d'un miler de pessetes...

— Jo sóc extremadament legalista i no tinc cap inconvenient d'encarregar-me d'un assumpte que està dins la llei.

— Ho deixo, doncs, a la seva mà. Tinc en vostè tota la confiança. La cosa té una certa urgència.

— A mitjans d'octubre podrà funcionar l'escola amb el nou mètode.

— Entesos.

* * *

Han passat d'això vuit dies. Una tarda, passejant Pere Aspriu pel passeig de Gràcia té una agradable sorpresa. Troba un bon amic de la infància a qui no havia vist d'ençà de la sortida del col·legi, d'un col·legi de religiosos. Efusives abraçades.

— ¿Què t'havies fet, tant de temps sense veure't?

— Les circumstàncies m'han portat a Ciutat. L'educació dels fills, saps? I això m'ha donat ocasió de saber que tens un noi al mateix col·legi on anirà el meu. La cosa m'ha sorprès. Ja saps que jo no sé fer embuts. Tu que a la nostra terra has predicat tan fort contra l'ensenyament religiós...

— Exigències de la política.

— Tu que has votat l'expulsió dels jesuïtes i la prohibició als religiosos d'ensenyar...

— Exigències de la política.

— I ara portes el fill a un col·legi on saps que ensenyen mestres religiosos.

— Són coses de les dones.

— Mira, noi; un fill és un fill i és tan teu com de la teva dona. Si la teva dona li donava una beguda verinosa tu no hi transigiries. Parlem en confiança, com antics amics. ¿Tu creus que l'ensenyament laic és tan bo com ho has discutit?

— Jo t'ho diré amb tota franquesa; però no em comprometis. L'ensenyament laic és bo; però, saps?, per als fills dels altres. M'entens?

— I tal!

JORDI ARNAU

Un bell present de Nadal!

El Círcol Artístic ha fet públics el lloc i la data definitiva de l'*Exposició-Concurs del Nu*, l'exhibició d'inacceptable tendència, contra la qual hem protestat en diverses notes anteriors. Lloc i data acaben de caracteritzar l'especial intenció d'aquest certamen, en el qual nosaltres no podem pas veure una manifestació artística com qualsevol altra, sinó una expressa demolició de la moral cristiana i un acte de propaganda social nudista. Vegi's, sinó, la voluntat que els organitzadors demostrin, segons el prospecte reproduït en els diaris, de donar "*una vasta lliçó educadora que desfés tota mena d'arcaïcs prejudicis i revelés l'eficàcia moralitzadora de l'Art*", i l'explícita aspiració que consta en la conferència inicial del crític d'art J. Francés, on textualment es declara que convé "*estimular el nu deportiu*".

Doncs bé, el local senyalat definitivament són els salons soterranis de l'estació dels Ferrocarrils de Catalunya (carrer de Vergara). Aquest lloc permet als organitzadors anunciar que l'*Exposició del Nu* es farà a la plaça de Catalunya, donant-hi el màxim de reclam, de popularitat, de propaganda, secundant el disseny que des del començament mostrà el Círcol Artístic de fer una exposició del nu ben popular, disseny que no es pot menys que blasmar amb tota energia. Un altre dia farem els comentaris que convinguin sobre el fet d'haver la Companyia de Ferrocarrils de Catalunya cedit els salons de la seva estació per una finalitat de perill moral tan evident. Aquesta breu nota d'avui no és més que per a fer remarcar la *delicadesa* d'haver escollit el Círcol Artístic, per a l'*Exposició-Concurs de Nu*, el temps de les *properes festes de Nadal*.

La data de la inauguració està fixada per al 15 de desembre. Sembla que s'hagi triat expresament l'època de Nadal per a mortificar els sentiments dels partidaris estrictes de la moral cristiana. Si llegíssim que a la Rússia dels bolxevics, on tan es treballa oficialment per a exiliar i profanar el Nadal, els soviets han organitzat una exposició nudista per aquells dies tan religiosos i populars, ho trobaríem explicable dintre la lògica anticristiana i revolucionària d'aquells bàrbars. Ara tindrem a casa nostra, al bell mig de Barcelona, una manifestació de tendència segurament igual. Bell present de Nadal el que el Círcol Artístic prepara per a Barcelona!

Hi dedicarem amplament un article pròxim, però que vagi per endavant la nostra protesta, doblement fonamentada.

R. R.

Carnet setmanal

El govern de Catalunya. — La tercera crisi; i a cada bugada, perdut un llençol. Primer, foren la gent que ara constitueixen el grup de "L'Opinió" els foragitats de la Generalitat per no voler-se sotmetre a les arbitriarietats i al govern personal macianenc; ara, han estat les últimes restes un xic decentes d'Esquerra Republicana les que han estat tirades pel balcó per tal que al President no li manqui, en el dia de demà, el vot dels rabassaires.

Per què si a l'Esquerra li manca la protecció dels rabassaires, ¿què li queda? Tot ho ha perdut; únicament els súbdits dels Riera i l'Aragai segueixen fent bondat a condició que la gent de Macià escrigui al seu dictat. Quina vergonya, catalans! La nostra primera institució convertida en un suburbi dels rabassaires, la gent que fins ara es queda les collites que pertanyen a l'amo!

Així la solució de la crisi ha estat una cosa hàbil, segons la ideologia i la formidable mà esquerrana macianesca. Per un costat, els rabassaires protegiran la Generalitat i l'Esquerra amb els seus vots; per altre costat, els sindicalistes d'En Pestaña faran bones amistats amb en Macià posant-hi en el Govern aquell Conseller de treball que es diu Martí Barrera, anarquista, sindicalista, ex-administrador de la "Soli", etc. I per si mancava alguna coseta per a completar un quadre tan enlluernador, tota aquesta gent presidida pel mestre de Girona, senyor Santaló, l'home que en el banc blau del Parlament de Madrid ha representat el paper més ridícul que mai s'hagi representat, gràcies als seus amics esquerrans que l'engegaren allí per a retirar la seva cooperació al Govern quan ja hi era. Pobre home! Però, ell, en definitiva, es troba amb la cessantia de ministre (10.000 ptes.); amb el sou de conseller de la Generalitat (18.000); amb el sou de diputat a Corts (12.000); etc. És veritat que fa papers ridículs, però ¿quanta gent no els faria per a sumar tots aquests emoluments?

Qui veritablement hi feia pena entre tota aquesta trepa era el pobre Carles Pi i Sunyer. Què hi feia allí? És veritat, i ja és cosa coneguda, que els Pi i Sunyer resulten una família tan nombrosa com adaptable (amb més talent d'adaptació que els Xiraus Palaus); però, així i tot, hi ha adaptacions que fan una angúnia tan gran que no necessita comentaris. Ningú no deu desconèixer el paper ridícul que ha estat ara representant el senyor Pi i Sunyer, menys ell. Sort que ha durat pocs dies! tonomia. ¿Però tot això és possible? No somniem? Quan podrem parlar altre cop de règim autònom per aquest camí tan trist i tan ridícul?

Ara només caldrà agreujar la situació amb l'única cosa amb què aquest Govern pot fer vots: afalagant I això és tot el que tenim per a regir la nostra au-

els rabassaires més del que ho han estat fins avui. La llei de contractes de conreu del camp ens ho dirà ben aviat; i els pobres propietaris rurals ens ho confirmaran, dissortadament. Ells pagaran — com si encara no haguessin pagat prou fins ara — aquest Govern rabassaire i les facècies macianesques en constituir-lo per a fer vots.

* * *

El govern de Madrid. — Ja el tenim, també, nou de trinca, després d'una crisi de sis dies, veritablement vergonyosa pel conjunt de factors d'odi personal, d'enveges i de petites misèries que amb motiu d'ella es feren ben públics i vistents. A la fi, ha vingut un Govern, el qual els castellans anomenarien de "segundones", si és possible que en la política actual hi hagi qui ocupi els llocs de primer, donada la seva baixesa de sostre.

Almenys, aquest Govern té l'avantatge que no hi ha socialistes, i això ja és alguna cosa. Però hi ha gent força amarga de to, encara; i caldrà veure els seus primers actes per a saber-ne l'agressivitat. Al cap i a la fi, és un conglomerat que no promet massa cosa de bo, excepte la dissolució de Corts, d'aquestes Corts tan odiades per tot el país i d'aquestes Corts que tothom avorreix, salvant, és clar, els que tenen una acta dins la majoria i que saben que probablement mai més no l'hi podran tornar a tenir. Quan hagi vingut el Decret de dissolució i quantes il·lusions perdudes, quants milers de pessetes acabades!

Altre cop un home de l'Esquerra de Catalunya forma part del Govern de Madrid: un dels innombrables Pi i Sunyer. Ja cobren la cessantia de 10.000 pessetes els senyors Companys, Santaló, i ben aviat el senyor Pi i Sunyer. ¿És una bonica manera de pagar serveis que té el senyor Macià, entre altres habilitats a costa del país!

Esquerrans contra esquerrans. — Diumenge passat va tenir lloc al Teatre del Bosc, de Barcelona, el míting de presentació del grup esquerre de "L'Opinió". El teatre es trobava ple a vessar i els oradors atacaren durament els seus vells companys de glòries i fatigues, que van sortir amb el qualificatiu d'antidemòcrates, segons paraules dels homes de "L'Opinió".

Però les discòrdies entre ells ens fan poc efecte. Arribaran unes eleccions i qui sap si tots aquests enemics d'ara es convertiran en aliats només per una por enorme a les dretes. El que sí, en canvi, és digne de comentari és el propòsit que es veu que portaven els dirigents de l'Esquerra macianesca d'interrompre el míting, car es trobaven, pel que es veu, distribuïts per tot el local; i en començar l'acte, es posaren a baladrejar. La cosa no va passar a més; un acte més d'incultura i de feixisme, dels que acostuma a cometre l'Esquerra, i una manifestació d'impotència dels "escamots" que a hores d'ara es veu que es troben ja ben eixalats i impotents, fins per a interrompre un míting. Els han anat col·locant tots tranquil·lament a la Generalitat, donant-los un sou, i tot

ACCIONS A TERMINI
Informació • Compra • Venda

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

el seu afany és mantenir aquell sou per al dia de demà. Si algun dia havien tingut energies bàrbares i anticiutadanes, ara troben que és millor ésser buròcrata tranquil que no pas heroi de Prats de Molló. La seva vida heroica ja l'han viscuda. Ara ni per a interrompre un míting no serveixen, pobra gent!

En canvi, de l'afer de l'ofertament de 300.000 pesetes portat a cap per un diputat de l'Esquerra a un Conseller de la Generalitat, a canvi de certa campanya realitzada per un diari d'esquerra en l'afer dels autobusos — fet que es va denunciar en l'As-

semblea del partit suara celebrada — ningú no n'ha fet cas de cap mena. Ja l'ambient s'acostuma als afers i ja aquests, tot i ésser molt gruixits, no arriben a produir cap efecte detonant. Diuen que obriran un expedient... que segurament s'haurà de tancar, per motius d'ordre electoral i per a no produir noves baixes en el partit, sense conseqüències.

Havíem vist baixeses polítiques de tota mena en aquest país. Però mai no havíem arribat tan avall com ara. I el que haurem de baixar, encara, si el cos electoral no ho pot evitar ben aviat!

Vaga, no!!

PER R. RUCABADO

Si tinguéssiu gana i us donessin un tros de pa del qual sortís enfora el fibló acerat d'un ham, us el menjaríeu? Si teniu set i a dins del vas ple d'aigua que us acosten, són visibles les verdes floracions de la metzina, aquella aigua us la beureu? Ara s'ofereix als dependents del comerç l'acció societària per a la supressió de l'impost d'utilitats, als dependents de major les bases per a la millora de sous, salari familiar, jornada d'estiu i altres reformes. Però de dins del boci de justícia que és la supressió de l'impost d'utilitats surt l'ham punxegut de la vaga. A dins de l'aigua de la millora de sous i condicions en teoria més humanes i més justes hi treu vegetacions el brou sinistre d'uns microbis que no són justos ni humans, els microbis d'una malaltia terrible i encomanadissa, la violència obrera, de la qual la vaga es la febre típica. No m'interessa la justícia que es posi per esquer, ni les millores de sous, les reformes d'horari o de règim de treball, intoxicades i enterbolides amb la metzina mortal de l'adhesió als ideals revolucionaris.

De res no us servirà trobar aigua en el bosc, per clara i fresca que aparentment sigui, per assedegat que estigueu, si descobriu a dins d'ella un llimac fastigós, un dragó, una serp verinosa. El cas és el mateix. De res no serveixen i cap justícia no apaivagaran les millores, per necessàries que siguin, si a dins jeu el monstre lleig de la vaga. La vaga és la intuïció del socialisme, ha dit Jordi Sorel, i això és cert. No m'interessa, ni vull, i rebutjo bases, millores, sous, per justos i convenients que siguin, si a dins habita la bèstia del socialisme, per a enverinar la meua existència per tots els dies de la meua vida, i més enllà d'aquesta vida. Fer vaga es fer revolució. La vaga és una part, una preparació de la revolució, segons els filòsofs de la vaga. Rebutjo millores, jornals, hores, tarifes, bases, que vinguin amb el segell i el peu de la mobilització revolucionària. Les rebutjo si ve amb elles per fer jaç en el meu esperit, la filosofia revolucionària, el temperament de violència i els fruits de mort, la negror de la tenebra materialista en ses diverses branques d'heretgia.

És necessari que s'arribi a aquesta actitud de renúncia per part dels obrers d'ànima recta, i bé podria començar aquesta renúncia per part dels dependents. És necessari que dependents i obrers hi hagi que sàpiguen rebutjar la justícia presentada i oferta per mans injustes. Injustes són les mans dels socia-

listes, perquè injusta és la seva doctrina, injustos els seus designis. En el fons és el mateix problema dels diners del joc. Calgué un redreçament enèrgic de la consciència cristiana, per a rebutjar les subvencions, les caritats, les almoines amb què el vici organitzat volia afavorir, i afavorí de fet, alguna temporada, els hospitals, asils i cases de beneficència. Caldria un redreçament igualment enèrgic de la consciència cristiana per a rebutjar les bases de treball, els augments de sous, les "millors condicions" amb què els sindicats revolucionaris volen afavorir els obrers i ara els dependents. El preu terrible i antisocial de la caritat del joc, era aconseguir i consolidar la llibertat del joc, la lliure expansió del vici. El preu terrible de la justícia subministrada pels socialistes serà el predomini, l'hegemonia del socialisme, el seu imperi abassegador i destructor de l'esperit, en els obrers i els dependents.

Sense cap escrúpol de consciència es pot rebutjar tota solidaritat amb els promotors de l'actual moviment. La tasca de Jordi Sorel ha estat, segons el seu glossador Berth (1) fer perdre el respecte als "prejudicis de la civilització burgesa" això és la pau, l'ordre, l'ètica, la disciplina, la unitat social. L'obra necessària i urgent és fer perdre el respecte al sindicat. Fer perdre el respecte als dogmes de la filosofia revolucionària: la violència, la unitat sindical, la disciplina social, el dret de vaga, el poder judicial del sindicat. Contràriament a la interpretació abusiva que fa Sorel de Le Play, considerant el sindicat una *autoritat social*, jo nego aquesta autoritat i la negaré mentre visqui. El dogma que l'obrer que no es vol sindicar, o que no vol obeir un sindicat o que no vol secundar una vaga és traïdor a la classe obrera, jo el nego i el renego amb tota la meua força. El qui no es vol sindicar, el qui no vol obeir un sindicat, el qui no vol secundar una vaga està en el seu perfectíssim dret, i el sindicat no té facultat ni poder moral de judicar-lo i perseguir-lo per "esquirol". Cal defensar el dret primari d'independència de la persona humana, a menys de negar la base mateixa del dret natural d'associació. L'associació és un acte de *voluntat lliure*, i allà on no hi ha *voluntat lliure* no hi ha associació sinó coacció i violència. El terme *esquirol*, que els sociòlegs tant temen, com si realment el subjecte a qui és aplicat fos realment mal

(1) Edouard Berth. *Du "Capital" aux "Réflexions sur la violence"* (1932), p. 175.

company i traïdor als interessos de la seva classe, tots els sindicats se l'han dit i repetit ells contra ells milers de vegades. Tots els grups i federacions sindicals en pugna i rivalitat es diuen *esquirols* els uns als altres, a tall d'insult suprem, i per això no l'han de témer els obrers individualment. Jo voldria tenir temps per reproduir els centenars de textos en els quals la C. N. T. acusa la U. G. T., la F. A. I. acusa els 30, i els 30 a la F. A. I., de traïció a la classe obrera. I actualment, en ple conflicte, el Front Únic d'empleats i obrers de Llum i Força acusa de traïció al Sindicat Únic de Llum i Força de la F. A. I., i recíprocament. Per això sense cap escrúpol de consciència, de traïr ni perjudicar interessos obrers, acceptaré jo mateix aquell terme injuriós, com he d'acceptar els de *retrògrad*, *cavernícola*, etc., i recomanaré a tots els meus amics i companys que cap escrúpol de consciència no tinguin, i que no temin aquella designació oprobiosa; que perdin la por a la paraula *esquirol*, i, si tant volen, jo mateix cap escrúpol no tinc a carregar amb el pes i anomenar-me a mi mateix el primer esquirol de Catalunya.

Esquirol vol dir simplement, enemic de les vagues. I jo sento l'honor i la joia de merèixer més que ningú aquell dicteri, perquè més que ningú sóc enemic d'aquell odiós procediment de lluita, que treballaré amb totes les meves forces per a desacreditar i exiliar, segur que faig una obra de pau social *absolutament indispensable com a qüestió prèvia* per a plantejar i resoldre en pau totes les qüestions que afecten a la justícia i al benestar dels obrers. Petites o grans, les meves modestes forces les esmerço a aquest fi, i ara, en presentar-se la primera amenaça seriosa de vaga en els dependents de comerç, la vaga de 24 hores per a protestar de l'impost d'utilitats, és el moment de dir: *No! vaga, no!* I en últim terme afirmar i anunciar que, jo que sóc dependent de comerç i, per tant, afecte a l'impost d'utilitats, *jo no faré vaga*. I no penso pas per això fer cap acte d'adhesió o sufragi envers el manteniment de l'*statu quo* tributari. Injustícia molt major que l'impost serà la vaga, perquè els qui parlen de vaga i la preparen porten en la intenció la coacció i l'amenaça, i amb totes possibilitats alguns d'ells porten ja a la butxaca l'arma per a fer-la complir. Ells mateixos, els socialistes que detenten avui la direcció del Centre Autonomista van pronunciar la sentència anys enrera anunciant que aplicarien "la pena del desertor" als dependents qui refusessin fer vaga, ço que donà lloc a una polèmica en aquestes mateixes planes (2). Jo m'hi vaig oposar llavors, tal com ara m'hi oposo, i no ignoro les conseqüències que pot tenir el meu refús. I repeteixo que amb l'ajuda de Déu i comprenent la gravetat de la meua decisió, públicament aviso que per aquesta causa ni per cap altre causa, legítima o il·legítima, justa o injusta, jo no faré vaga.

I a tots els qui em demanin parer jo els diré que facin confessió general com si s'acostés el terme de la

seua vida: que confessin i combreguin i posin confiança en Déu, i li demanin adjutori, disposant-se a perdre la vida abans que secundar la vaga. Secundar la vaga és secundar el socialisme. Fer vaga és fer socialisme. I disposat a perdre la vida, si Déu m'ajuda, estic abans que secundar el socialisme, abans que fer socialisme. La decisió de no fer vaga realment s'ha de prendre de cara a perdre la vida, fent examen de consciència i prenent comiat de totes les coses que un hom en el món estima, a començar per la família. Allà on hi ha vaga hi ha coaccions. Allà on hi ha coaccions hi ha amenaces. Allà on hi ha amenaces hi ha o hi haurà agressions. Allà on hi ha agressions hi ha bales que poden foradar el cos i fer perdre la vida. I quan hi ha gent disposada a agredir, quan hi ha gent disposada a matar, l'única manera d'estar equilibrat d'esperit amb ells, l'única manera de resistir-los amb força moral per a no sucumbir a la coacció injusta, és estar disposat a morir.

La vaga de 24 hores serà — Déu faci que no s'hi arribi — una mobilització. La primera mobilització revolucionària dels dependents de comerç. Si es fa, encara que la causa sigui justa en aquest cas concret, no serà més que començar les vagues en l'estament nostre, i cada dia hi serem, i cada dia ens hi trobarem, amb les vagues de dependents. I això serà una catàstrofe social, i una catàstrofe per Catalunya, que cal evitar, posant-hi, si convé, allò mateix que hi posaran els qui provocaran la vaga: posant-hi la vida. Els qui imposen la vaga, els qui van a fer parar, els qui priven de treballar, posen ells també, per covards i vils que siguin els qui vessen la sang d'altri, en perill la vida pròpia. Poden topar amb els agents de la força pública; poden topar amb algú que, en ús del dret de legítima defensa, repelleixi l'agressió. L'ordre social no es restablirà fins que els defensors de l'ordre i del dret no hi posin ells mateixos allò que hi posen els revolucionaris: la vida i la sang pròpia.

Si pagar l'impost d'utilitats és cosa injusta, injustícia major és pagar impost al socialisme: l'impost de prestació personal al socialisme, que altra cosa no és l'acte de fer vaga. Jo no el pagaré, aquest impost, molt més injust que l'altre. Fer vaga, és mobilitzar-se a les ordres del socialisme, abdicar de la llibertat individual, de la dignitat i la independència personal, per a ésser un esclau de la doctrina socialista, màquina sense ànima ni voluntat pròpia, una unitat econòmica en el concepte materialista de la història, inert i sense consciència ni voluntat, sense més voluntat ni consciència que les ordres del grup sindical. Fer vaga és deixar d'ésser home lliure, i devenir esclau del socialisme. Esclau de la pitjor mena d'esclavitud, esclau de cor i de consciència. Esclavitud de voluntat i de sentiment. Esclavitud

(2) CATALUNYA SOCIAL, núms. 105, 106, 107 i 113. Abril, maig i juny de 1923, etc.



CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

d'idees i d'esperit. Tenir l'ànima esclava. El capitalisme i l'Estat xuclen la sang, cobren pessetes. Però el socialisme no s'acontenta amb pessetes ni amb sang. Xucla l'ànima, vol la voluntat, el sentiment, el cor, el més intern de l'home. L'Estat burgès respecta el fur de la consciència, però el socialisme no. Sota el jou del capitalisme es pot encara creure en Déu, però sota el jou socialista ja no. Els *sense-Déu* de la Rússia soviètica són la conclusió lògica i biològica del socialisme. Recordeu-vos de les polèmiques aquí mateix tingudes. "Malgrat aquesta neutralitat és evident que l'atmosfera socialista devindrà ràpidament mortal a les idees religioses", escriu el socialista Deslinières en un llibre que aquí comentarem (3). I recordem aquell manifest de la joventut obrera madrilenya, que inspirà la nostra protesta del primer número de l'any passat, aquell imperatiu que els obrers arrenquessin Déu del fons de llur consciència. Acceptant de la vaga tota la transcendència filosòfica que li donen els teòrics del sindicalisme, Jordi Sorel principalment, refuso jo fer vaga també per raons transcendents i filosòfiques. Refusant el fer vaga, amb risc de la meua pròpia vida, sé que defenso amb el cos i la vida totes les coses que em són estimades, des de la dignitat i la independència personal fins a la religió i al mateix Déu.

* * *

I, pel que respecta als patrons en aquest debat, jo els diria el mateix que caldria demanar als gerents de les companyies elèctriques, en l'actual conflicte de

Llum i Força. — Esteu tractant i conversant i a punt de pactar amb sindicats *revolucionaris*, amb una aliança de sindicats *revolucionaris*. ¿És que tots els vostres dependents i obrers són revolucionaris? ¿És que tots els vostres dependents i obrers són socialistes, comunistes i anarquistes? Si és que teniu obrers i dependents que no són revolucionaris, ¿on és la veu, l'opinió, la representació d'ells? Si aquests callen, si permeteu que callin, si només parlen els revolucionaris, i només escolteu vosaltres els revolucionaris i només tracteu amb els revolucionaris, vosaltres sou *tan revolucionaris com ells*, vosaltres afianceu i refermeu la revolució social.

On és la veu dels dependents no revolucionaris? On és la veu dels dependents pacífics? Senyors patrons: pel mateix que els dependents pacífics són així, és difícil a ells la iniciativa, difícil fer-se sentir. Però aquests obrers pacífics, aquests dependents pacífics, *existeixen*. Oh, patrons! Si escolteu els obrers que criden i que són enemics vostres, ¿per què no escolteu els obrers que no criden i que us són amics? ¿Per què, si la boca d'ells no s'atansa a la vostra orella, la vostra orella no s'acosta a la boca dels qui no criden? Deure vostre, patrons, és escoltar els obrers pacífics. Deure vostre, patrons, és consultar i escoltar el parer, el consell, la demanda dels dependents que no criden!

4 - X - 1933.

(3) CATALUNYA SOCIAL, núm. 117, 22 juliol 1923.

FUNICULAR AERI DE MONTSERRAT A ST. JERONI

Unit a la porta de l'Abadia per un servei regular d'autòmnibus

Complement obligat de tota excursió ben organitzada a Montserrat.

En 8 minuts, amb rampa del 200 per cent, (la major del planeta) ascendeix al cim més alt de la muntanya, 1235 metres s/m.

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA VISTA PER UN METGE OCULISTA ESPECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL·LACIÓ D'EUROPA, ACUDIU A L'INSTITUT MEDIC OCULISTA COTTET



AV. PORTAL DE L'ANGEL, 46 - BARCELONA

FARMÀCIA I CENTRE D'ESPECÍFICS

L. VILAR

Laietana, 50
Telèfon 14729

Laietana, 50
Telèfon 14729

SERVEI FARMACÈUTIC PERMANENT DIA I NIT

LABORATORI MITRO-BIOQUÍMIC ESPECIALITZAT EN ANÀLISIS CLÍNIC

Recordi sempre els següents productes de fama mundial:

CEREBRINO MANDRI. Contra tota mena de dolors. **TABLETS GABA.** Curen la tos i catarros; indispensable als fumadors. **CALLICIDA LADIVONSIN.** Contra ulls de poll i dureses. **BALSAM C. DE KONING TILLY.** Gran depuratiu de la sang i ronyons. **AIGUA DEL CARME BIHEL.** Insustituïble contra mareig, vòmits; preventiu del tifus. **BALSAM BIEL.** Cura cremades de sol i l'irritació de la pell. **PRODUCTES VERKOS.** Pasta antiflogística, Esparadrap, Aigua oxigenada.

Intensifiquem la nostra vida espiritual

PER J. CIVERA I SORMANI

Com tothom sap, no es venen llibres. La gent no llegeix. En canvi la policia s'ha incautat d'un milió d'obres pornogràfiques. ¿No creieu que constitueix una vergonya per a Barcelona que únicament obtinguin bons guanys les cases editorials que es dediquen a la publicació d'obres pornogràfiques? Si la policia fos una mica més competent en la classificació de les obres, s'hauria incautat de dos o tres milions de llibres pornogràfics. Hi ha una infinitat d'obres que passen per científiques i són obertament immorals. En poc temps en l'ordre moral hem fet una gran reculada. Calculeu si deu estar bruta la nostra ciutat que, àdhuc la gent que es delecta en la contemplació de les coses abjectes, diu que ja hem arribat a un grau intolerable d'abjecció. Quan ells ho diuen, ho hem de creure. Cal reconèixer, però, que el Governador general ha iniciat una campanya moralitzadora digna d'elogi.

Generalment la pornografia no embruteix els homes vells, sinó els joves. Aquests són els que cauen fàcilment a l'abisme de la concupiscència. Quan un jove esdevé esclau de les passions, si no es redreça aviat, és molt difícil aconseguir la seva regeneració. La pornografia converteix els homes en éssers irracionals. Em direu que hi ha hagut alguns artistes i poetes sensuais que han aconseguit l'admiració dels homes. És cert. Cal, però, seguir la trajectòria de la seva vida. Un home immensament ric, baldament malversi els diners, pot seguir beneficiant-se de les seves riqueses. El mateix pot passar amb els homes de molt de talent. El vici malmet llur organisme, però encara poden fer-se admirar amb els esclats de llur intel·ligència. Podríem, però, esmentar el nom d'alguns artistes i poetes, que haurien viscut molt de temps i que han mort prematurament, a conseqüència d'haver anat a l'encalç dels plaers. Sovint els homes de talent que han observat una vida irregular, a les acaballes de llur vida han reconegut que llur intel·ligència es mantindria lluminosa si no s'haguessin apartat del camí drèturer. Un jove anglès que tenia un talent extraordinari i que es va suïcidar lliurant-se al vici, exclamava a l'hora de la mort: Si hagués observat una vida ordenada potser hauria estat un Miquel Àngel!

No cal que esbrinem quins són els joves sensuais, perquè es delaten ells mateixos. No demanem cap sacrifici, ni exigim cap acte d'heroisme a un jove que en els moments que la set abrusa els seus llavis alça febrósament la copa del plaer. La carn ens lliga a la terra i ens vol dins del fang i del llot. Les passions ens fan terrejar i és endebades que feu un esforç per alçar-vos d'arran de terra. Mentre elles ens dominen perdem la dignitat i la noblesa.

Un dia un home que volia abandonar el llot dins el qual l'havien submergit les passions més abjectes, exclamava: l'home serà feliç el dia que un fisiòleg doni una gran fortitud al nostre organisme, que és trencadís com el vidre.

Aquell pobre home que volia redimir-se ignorava que el nostre organisme esdevé fort quan l'ànima esdevé pura. Purifiqueu l'esperit i tindreu força i coratge per a vèncer l'enemic. Déu únicament exigeix de nosaltres aquelles coses que es poden fer

dins de l'ordre natural. No ens demana que realitzem coses superiors a les nostres forces. Si diu que l'home ha d'ésser cast i castiga els sensuais, és una prova evident que podem mantenir pura la nostra ànima, perquè del contrari no ens castigaria per haver mancat a un manament que no es pot complir.

El que passa és que l'home confia en les seves pròpies forces i no sap acudir a Déu. Si us trobeu dins la solitud d'un camí tenebrós, ¿de què us servirà la llanterna que porteu a la mà si dintre d'ella no brilla una flama? ¿De què us servirà l'ànima, que és la llanterna de l'home, si planen damunt d'ella les denses tenebres del pecat? ¿Voleu que ella us illumini i us aparti del fang dels camins? Procureu portar-hi la llum de Crist. Heus ací l'única llum que us podrà salvar.

Els sants també han estat temptats i no han caigut perquè espiritualment eren forts. No vencerem les passions enfortint el nostre cor, sinó vigoritzant la nostra ànima.

Avui hi ha molta de gent que pateix d'amnèsia espiritual. Si hi hagués una mica més d'espiritualitat no triomfarien els homes materialistes.

Hem de fer un esforç per a salvar la joventut. Els nostres adversaris l'afalaguen i li obren nous camins perquè s'allunyi de nosaltres. No ens deixem perdre els joves. Ajudem els qui treballen per esbrossar a la joventut el camí de la perfecció cristiana.

En aquests moments que els enemics de Crist han iniciat una ofensiva contra l'Església i els seus fills predilectes, cal preocupar-nos de les necessitats de la nostra joventut. En cada poble hi hauria d'haver un nucli de joves disposats a lluitar per la causa de Crist. No demanem pas que fundeu entitats com les que existien en l'antic règim, que eren un pretext perquè els desenfainats poguessin passar l'estona jugant al billar o jugant a les cartes. No ens interessen aquesta mena d'entitats. Destralegeu les taules de joc i construïu bones biblioteques. Procureu que la joventut vibri i cremi per dintre.

Si l'enemic segueix perseguint-nos i s'atreveix a combatre els nostres sentiments més nobles, que es vegi arreu de la nostra terra un gran flamareig de banderes i que cada bandera sigui alçada per una mà jove.

Si la joventut vibra ningú no ens podrà vèncer. No espereu la victòria de la feblesa dels adversaris, ni espereu a actuar quan les organitzacions contràries es trobin en uns moments de descomposició. No hem de vèncer perquè l'adversari ha perdut les forces en la lluita, sinó perquè defensem una causa noble. Nosaltres defensem la veritat i ells defensem l'error.

Lluitem, amics, amb l'esperança que hem de triomfar. ¿Què pensàreu de l'home que veient el cel ennuolat afirmés que el sol deixarà d'illuminar la terra? En el nostre cel hi ha molts de núvols, però tingueu la seguretat que el sol brillarà novament.

Asseremem l'esperit, si estem torbats, perquè les tenebres mai no venceran la llum.

Setmana Social de Madrid

Del 15 al 22 d'octubre de 1933

La transcendència de la represa de les setmanes socials espanyoles ha estat copsada per la premsa catòlica d'arreu del món i ha estat rebuda amb el major entusiasme pels catòlics dirigents espanyols.

Les figures més destacades del camp catòlic espanyol hi prenen part i la concurrència d'arreu d'Espanya hi serà molt nombrosa. Són una cinquantena els setmanistes de Barcelona. Demés la Junta d'Acció Catòlica, Propaganda Cultural Catòlica i Acció Popular han creat beques perquè una sèrie d'obres i persones modestes hi puguin assistir.

Tot esperant publicar una ressenya completa de les tasques d'aquesta setmana social que serà un esdeveniment en el camp de l'Acció Social Catòlica d'Espanya, ens complavem a donar en la llengua dels conferenciants un resum de les lliçons que s'hi desplegaran, que són un tast de la bona doctrina que hi serà aplicada:

Orientaciones Sociales de Pío XI (Profesor: D. Severino Aznar)

Las tres grandes Encíclicas sociales de Pío XI.—Trabazón entre ellas.—Por qué se prescinde aquí de las Encíclicas *Casti Connubii* y *Divini illius*.

La Encíclica *Quadragesimo Anno*, de Pío XI, es una aclaración, una exaltación y una prolongación de la Encíclica *Rerum Novarum*, de León XIII.—Síntesis de su contenido.

II

Principales aspectos estudiados por León XIII, pero a los que Pío XI da mayores claridades o mayores desenvolvimientos.—Sobre el salario.—Sobre el salario familiar.—Sobre la miseria inmerecida del obrero y cómo sacarle de ella.—Sobre el derecho de propiedad y de herencia.—Sobre el deber de usar rectamente de ellas.—Sobre la restauración del orden social.—Sobre el deber de colaborar a él.

III

Enseñanzas nuevas dadas por Pío XI en su *Quadragesimo Anno*.—El deber de magnificencia.—La ocupación.—El contrato de salario y el de sociedad.—Si la Iglesia ha estado de parte de los ricos.—Excesos de la intervención del Estado.

Un principio directivo para la economía para evitar su desorden y restaurar el orden social.

Si un católico puede admitir, al menos, un socialismo moderado.—Si un obrero católico puede inscribirse en un Sindicato neutro.

Caridad sin justicia y justicia sin caridad.—La justicia social.—Ocasiones en que el Papa la invoca.—El saneamiento de las costumbres y la reforma del individuo.

IV

Normas para la acción.—Nuestro deber con relación a la Encíclica.

El derecho de asociación (Profesor: D. Carlos Ruiz del Castillo)

La asociación como derecho individual y como fenómeno de vida social.—Asociación, fuerza, soledad.

I

Sociedad y asociación: Naturaleza respectiva.—Asociación y contrato.—El carácter complejo de la asociación: Alianza de libertad y de disciplina en la obra de un Poder.

II

La crisis de la asociación y las épocas "críticas".—Las asociaciones, lineamiento de todo orden social.

III

Estado y asociación.—Posiciones del Estado respecto a la asociación en sus diversas formas: Asociaciones estatales, intraestatales, extraestatales e interestatales: mención especial de las Asociaciones religiosas.

IV

Derecho sindical, Estado corporativo y Economía dirigida como fenómenos asociativos: Necesidad de una coordinación que se realiza en el plano de la concepción de la vida social.

La propiedad privada y sus deberes (Profesor: D. Luis Marichalar y Monreal, Vizconde de Eza)

Origen de la propiedad.

Fundamento de la misma.

Persistencia, dentro de sus transformaciones.

Concepto actual.

Impugnaciones de que es objeto.

El derecho individual de propiedad, requisito indispensable del cumplimiento de los deberes colectivos.

Función del propietario:

a) En la industria;

b) En la agricultura, y

c) En la esfera social.

El deber de cada uno, base del derecho de todos.

Principios y realizaciones del Servicio social (Profesor: D. Pedro Sangro y Ros de Olano)

Concepto del Servicio social y delimitación de su campo de acción.

Debe terminar la era de las improvisaciones en la acción social y comenzar la de la acción, basada en el conocimiento de los males y problemas sociales y de la doctrina y mejores métodos aplicables al remedio de los unos y a la posible solución de los otros.

La práctica de la justicia y el ejercicio de la ca-

ridad, lejos de ser incompatibles con la ciencia y la técnica para la acción, deben buscar en éstas la esperanza del éxito eficaz.

Virtud, vocación, aptitud y ciencia en la acción social.

El Servicio social y la acción oficial.

El Servicio social y la acción privada.

El Servicio social en España.

Orientaciones corporativas de la Legislación del trabajo.

(Profesor: D. Alejandro Gallart y Folch)

Orígenes de la orientación corporativa: La añoranza del sistema gremial.—La doctrina social-católica y la solución corporativa.—Referencia al movimiento de ideas en favor de la corporación de trabajo en Francia, Bélgica, Alemania y Austria, a fines del siglo XIX y principios del XX.

El fundamento doctrinal: Individualismo y socialismo.—El sentimiento de caridad obliga al Catolicismo a rechazar la primera doctrina, y la justa valoración de la personalidad humana le opone a la segunda.—Necesidad de adoptar la solución corporativa para escapar de la anarquía sin caer en el estatismo.—El sindicalismo.—Sus tendencias.—La lucha de clases.—El mito de la acción directa.—La autodefensa de clase.—Encauzamiento jurídico de las controversias sociales, mediante la representación sindical en la corporación de trabajo.

El espíritu corporativo como realización del sentimiento de solidaridad cristiana: Solidaridad de clase.—Solidaridad profesional.—Solidaridad nacional.—Solidaridad humana.

Soluciones corporativas concretas: Referencia a las soluciones legales, de tendencia corporativa, adoptadas por los diferentes países.—Especial consideración de las soluciones italiana y española.—Crítica y comparación de ambas soluciones.

Proyecciones políticas de la solución corporativa: La representación por clases.

Aspiraciones inmediatas del Catolicismo social español, en orden a las futuras reformas de la Legislación que rige los Jurados mixtos: La representación de las minorías sindicales.

La crisis económica y la organización de la producción

(Profesor: D. J. M. Zumalacárregui)

La crisis mundial y las crisis económicas regulares:

El fenómeno de la crisis como manifestación normal de la vida económica.

Las teorías propuestas para su explicación.

Estado actual de la doctrina sobre la crisis.

La coyuntura económica y el ritmo de la economía:

Intentos de explicación causal de las crisis.

El problema de los factores internos y de los factores externos de las crisis.

Las crisis en los distintos tipos de economías nacionales y en la economía mundial.

La crisis actual del mundo:

Crisis de funcionamiento.

¿Crisis de estructura?

Intento de caracterización de la crisis mundial.

Causas a que se atribuye e investigación de las más probables.

La superproducción, la anarquía en la producción,

el desequilibrio entre la producción agrícola y la industrial.

El dinero y la política monetaria.

El crédito y la política bancaria.

La Bolsa y la especulación.

La acción combinada de todos estos factores.

Precios y salarios.

Política social.

Política tributaria.

El movimiento de la población.

Los factores psicológicos y éticos.

Los remedios propuestos y ensayados.

La intervención en la producción.

La política agraria y la organización.

La regulación de precios y salarios.

La estabilización y el saneamiento de la moneda.

La regulación del cambio y la del crédito.

La regulación del comercio internacional.

La política social.

La política tributaria.

La economía dirigida.

Los resultados de la lucha contra la crisis.

La transformación de la vida económica:

Orientaciones fundamentales.

Conclusiones.

Las clases medias y sus problemas

(Profesor: D. Francisco Sánchez Puerta)

I

Concepto de las clases medias.—Sectores que en ellas se comprenden.

II

La clase media agraria.—Su situación actual.—Sus problemas y aspiraciones de carácter general.—Problemas y aspiraciones del sector propietario.—Problemas y aspiraciones del sector arrendatario.—Factores que deben intervenir en la solución de estos problemas.

III

Las clases medias de la Industria y del Comercio.—Su situación actual, sus problemas y aspiraciones.—La acción del Estado y la acción social privada, en orden a los problemas del artesanado y del pequeño comercio.

IV

La clase media intelectual.—Su situación actual.—Sus diversos sectores.—Problemas y aspiraciones de carácter general.—Las profesiones liberales.—Los funcionarios públicos.—Los empleados privados.—Problemas y aspiraciones de cada uno de estos sectores de la clase media intelectual.

V

Función social de las clases medias.

VI

El bloque de las clases medias.—Su organización y programa, según los principios del orden social-cristiano.

El trabajo de la madre fuera del hogar

(Profesora: D.^a Carmen Gayarre de Gil)

I

Situación del problema: Su complejidad.—Nuestro propósito: Hallar datos para el planteamiento íntegro del mismo.

II

Entronque con el problema general del trabajo femenino. — Concepto del trabajo. — División del trabajo. — Capacidad biológica de la mujer para el trabajo.

III

Cómo apareció el problema de ganar la mujer su sustento. — Evolución del trabajo femenino. — Volumen del trabajo femenino en nuestros días.

IV

Por qué trabaja la mujer. — Por qué trabaja la madre. — Motivos. — Perspectivas profesionales de la mujer: En la industria; como empleada; en las profesiones intelectuales.

V

Consecuencias del trabajo industrial de la madre.

VI

La vuelta al hogar. — Interés que suscita. — Cómo hacerla posible.

VII

Nuevo sistema de organización económica y social: Salario familiar, subsidios, Cajas de Compensación, Seguros sociales, trabajo a domicilio, trabajo de media jornada, lucha contra el tugurio, etc. — Qué decir de una prohibición legal.

VIII

Sentido actual de la vida femenina. — Ideal cristiano de la familia. — La casa, foco normal de la educación. — Organización científica del trabajo doméstico y su revalorización. — Otras actividades peculiares de la mujer.

El laicismo

(Profesor: P. Enrique Herrera)

Laico significa hoy día, de hecho, anticatólico, antirreligioso o, por lo menos, neutral en materia religiosa. El laicismo estatal prescinde de Dios en el gobierno de los pueblos. También, en enseñanza, laico es sinónimo de neutral y de antirreligioso.

Dos grandes movimientos laicistas escolares. — El que en teoría prescinde de Dios, aun cuando en la práctica es muchas veces antirreligioso (siglo XVIII), y el que va positivamente contra Dios (Pedagogía soviética).

Masonería y laicismo. — Laicismo, en ciertas escuelas nuevas. Niega la autoridad del maestro y del padre de familia, porque niega que la autoridad viene de Dios, y así forma niños revolucionarios.

El laicismo en la escuela comunista. — Es antirreligioso y combativo: su ideal es formar niños sin Dios, dotados de un espíritu antirreligioso proselitista y dinámico.

Doctrina de la Iglesia. — En frente del laicismo escolar está el Código de Pío XI, o sea la Encíclica sobre la educación de la juventud. En ella se señalan los derechos de la Iglesia, de la familia y del Estado en la educación. El Estado, aun el laico, debe respetar y aun proteger estos derechos, porque la escuela hiere el sentimiento católico. En España, los católicos tenemos que luchar contra la agresión laicista en la escuela, en sus dos aspectos masónicos: tradicional y soviético revolucionario.

Los problemas agrarios y la organización de las clases sociales

(Profesor: D. José Aragón y Montejo)

Situación precaria de la agricultura española.

Coste de las producciones y precios de su venta.

Pobrezas y miserias de la ruralidad.

Las clases agrícolas tradicionales y su convivencia.

Explosión de rebeldías.

Necesidad de nueva organización.

El ruralismo como doctrina nacional.

El pueblo rural moderno.

Preciso abandono de pueblos.

Creación de pueblos nuevos.

Organización del trabajo agrícola.

Organización del ocio agrícola.

Clases directoras: Sus deberes.

Resumen.

El divorcio

(Profesor: D. Rafael Marín Lázaro)

El divorcio es una institución social suficientemente comprobada en la piedra de toque de la experiencia. — Los resultados de esta experiencia confirman en todas partes, sin distinción de climas ni diferencias de razas, las lecciones seculares de la Iglesia católica sobre la indisolubilidad del vínculo conyugal. — Introducido el divorcio como antídoto contra el infortunio de las familias desgraciadas, lejos de remediarlo, ha actuado como disolvente de las familias felices. — El divorcio quita al matrimonio antes de su celebración la seriedad que la perpetuidad le atribuye; una vez celebrado, le arrebató el bienestar que da la certeza de su continuación, y, luego de disuelto, sume en la desgracia a alguno de los cónyuges y deja en el abandono los hijos. — Constituye el mayor disolvente de la familia. — Según las estadísticas de todos los países donde el divorcio ha sido implantado, su eficacia corrosiva crece en proporción constante y aterradora. — Solamente la Religión podría paliar sus estragos, y ella es precisamente la que falta en los ambientes donde el divorcio cunde. — Los hombres más eminentes de todas las escuelas confiesan la quiebra del divorcio, que solamente se mantiene ya por la pasión sectaria contra la doctrina católica.

La organización obrera

(Profesor: D. José Gallegos Rocafull)

I

Su causa material: La población obrera de España. — Las actuales organizaciones obreras. — Posibilidades de una organización obrera católica. — Dificultades y motivos de confianza.

II

Su causa formal: Lo que no ha de ser la organización obrera: a) ni religiosa; b) ni mixta; c) ni política. — Lo que ha de ser la organización obrera: a) profesional; b) autónoma; c) nacional. — La libertad sindical.

III

Su causa final: El programa de una organización obrera. — Sus características. — Los objetivos inmediatos de la actividad sindical. — Sus condiciones. — La realización del espíritu de cooperación. — Las posibles luchas.

IV

Su causa eficiente: Creación de *élites* obreras.— Ensayos hechos.— El Instituto Social Obrero.— Formación de un ambiente propicio a reivindicaciones obreras.— Diversos medios de conseguirlo.— Propaganda difusa.— Influencias sobre las masas.

El problema del paro

(Profesor: D. Luis Jordana de Pozas)

I

Características del paro forzoso.

II

El fenómeno del paro forzoso antes y después de la Gran Guerra.

III

Examen de las principales causas a que se atribuye el paro:

Capitalismo.

Exceso de población.

Incapacidad para el empleo.

Desorganización del mercado de trabajo.

Fluctuaciones de temporada.

Paro tecnológico.

Feminismo.

Crisis económicas.

La polémica en torno a los altos salarios y al seguro de paro como causas creadoras del paro forzoso.

IV

La prevención y remedio del paro. Exposición de las soluciones de la Escuela Social Católica.

V

El problema de los sin trabajo.

Análisis de las consecuencias morales, económicas, fisiológicas y sociales del paro forzoso.

Modos de remediar la situación de los parados.

Servicios de colocación. Viáticos y emigración organizada. Reeducación. Retorno al campo.

Las obras públicas y otros sistemas de creación de empleos.

Las instituciones de asistencia y beneficencia.

El seguro contra el paro. Su desarrollo, tipos y actual organización.

VI

Conclusiones.

La apostasía de las masas

(Profesor: D. Maximiliano Arboleya Martínez)

I

La apostasía de las masas es también en España un hecho indiscutible y de enorme trascendencia en todos los aspectos.

II

Es urgente deber de los católicos de acción acabar con esa apostasía, cuyas causas necesitamos conocer ante todo, para poder aplicar el oportuno remedio al mal.

III

Esas causas son múltiples y a todos alcanza su responsabilidad: a los católicos militantes, a los pa-

tronos, a la Prensa, a los caudillos socialistas, a la legislación y al ambiente. Por nuestra parte, la causa principal y la más eficaz de la apostasía popular estuvo en el olvido de las direcciones pontificias y en el consiguiente abandono del pueblo, ante el cual acaso hicimos odiosas las enseñanzas católicas.

IV

Ante el hecho lamentable de la apostasía de las masas, indícanse muy a menudo remedios ineficaces y, tal vez, contraproducentes, hijos del absoluto desconocimiento de las causas mencionadas del fenómeno, así como de la mentalidad, las necesidades y las aspiraciones, no siempre censurables, de la clase trabajadora.

V

Para que nuestro apostolado, en este terreno, resulte eficaz, debemos acomodar los remedios a las causas del mal que intentamos barrer, y ahí ha de inspirarse nuestra conducta con relación a los obreros, a los patronos, a los socialistas de todas las escuelas y a los demás católicos.

VI

En síntesis: como la apostasía de las masas se debe principalmente a nuestro olvido de las direcciones pontificias, el remedio al mal está únicamente en la más exacta obediencia a esas direcciones altísimas.

Nacionalismo e internacionalismo en la doctrina católica

(Profesor: D. Antonio Luna)

I

Sub specie aeterni.— Nacionalismo contra internacionalismo.

II

Dificultad de definir jurídica y sociológicamente la nación.— El nacionalismo y sus clases: jacobino, romántico, liberal, integral.— Consecuencias del nacionalismo.— El nacionalismo como sustitutivo de la Religión.

III

Cosmopolitismo y su inadmisibilidad.

IV

Superación de la antítesis: conciliación entre patriotismo e internacionalismo.— Visión orgánica de las relaciones entre nación y comunidad internacional en la doctrina católica.

V

Internacionalismo de la Iglesia católica como *Corpus Christi mysticum*.— La misión pacifista de la Iglesia según León XIII, Benedicto XV y Pío XI.

El comunismo

(Profesor: D. Alfredo Mendizábal)

Doctrina y práctica. Utopía y realización.

Del marxismo al leninismo, atravesando el socialismo..., para la edificación del comunismo.

Límites de este estudio: I. Anticristianismo; II. Antidemocracia.

I

Punto de partida. La concepción materialista de la Historia.

Evolución del "homo oeconomicus".

Del hombre individual al hombre colectivo.

Masa y mecanización. Culto a la máquina.

La nueva mística del materialismo.

Fe y esperanza, factores primordiales del bolchevismo.

La religión de la productividad en la nueva educación materialista.

Organización y técnica del ateísmo.

II

Democracia y antidemocracia en el mundo actual.

Comunismo y dictadura. ¿Dictadura proletaria?

El bolchevismo contra la idea de libertad y contra la libertad práctica. Formas de la moderna esclavitud.

Estado policiaco y militar.

Una amenaza para la civilización.

Deducciones.

La crisis de la libertad

(Profesor: D. Salvador Minguijón)

La libertad, problema central. Aspectos psicológico, moral, político y social.

Las raíces psicológicas y morales de la libertad. Impulsos y móviles. Libertad, finalidad y personalidad.

El problema en el orden político. No tiene solución jurídica. La democracia, el estatismo y el tradicionalismo frente al problema de la libertad. El poder espiritual. Los imponderables.

La libertad en el orden social. La mecanización de la vida. Las convenciones sociales. La civilización de masas. El capitalismo.

El porvenir de la libertad. Sus condiciones de existencia.

Oficina romànica

(Secció de llengua literària)

CONSULTES

Cons. 87. — ¿Com s'ha de dir: *Mestre Vives és mort* o *el mestre Vives és mort*? — C. S.

Resp. — La paraula *mestre* és usada com un tractament i com un nom d'ofici, grau o dignitat. Si ve davant d'un nom propi, en el primer cas no porta article i en el segon sí.

1. *Mestre* era un tractament que es donava en general a les persones inferiors a la categoria de senyors. A Mallorca, on es conserven encara les categories socials antigues, un senyor rector de poble començava els sermons saludant així els presents: *Senyors i senyores, amos i madones, mestres i mestresses. Amo i madona* corresponen als caps de casa de la pagesia rica, *mestre i mestressa* als caps de casa de categoria inferior. Posats davant de nom propi aquests tractaments, es canvien respectivament d'aquesta manera:

El senyor Joan
L'amo En Pere
Mestre Tomeu

La senyora Maria
Madó Joana
Na Rosa

Mestre, com a tractament d'última categoria, degué ésser general també a Catalunya, com en són mostra les expressions populars: *Ep, mestre!*; aquest *MESTRE* encara se'm volia rifar; *MESTRE Tites, calla, i no m'enredis*. Alguns l'han volgut resuscitar com a tractament de les persones distingides pels seus coneixements: *MESTRE Aguiló*, *MESTRE Pedrell*, *MESTRE Vives*, etc. Com és vist pels exemples, *mestre* usat com a tractament no porta mai article (1).

2. *Mestre* com a nom d'ofici significa primerament el qui té per ofici ensenyar els minyons, o és pràctic i intelligent en alguna matèria i així pot alligonar els altres. Venint davant de nom propi, porta article: *Jo estudiava amb EL MESTRE Moragas*; *EL MESTRE Vives era un gran compositor*. En vocatiu, dirigint-se directament a la persona del mestre, caldria dir: *SENYOR MESTRE Moragas*, ja

sóc aquí; no podeu negar, *EL MESTRE Vives*, que sou bon compositor. *Mestre*, doncs, nom d'ofici no va mai sol, al revés de *mestre* tractament. Una altra diferència és que *mestre* tractament es pronuncia sense recalcar-hi l'accent, al revés de *mestre* nom d'ofici, que sempre és tònic (2).

Mestre pot significar també qui està aprovat en un ofici mecànic, o el menestral en el darrer grau del seu ofici, després de passar per *aprenent* i *fadri*. Així tenim *mestres fusters*, *mestres perruquers*, *mestres de casa*, etc.

Cas que s'usessin davant de nom propi aquests noms portarien també article: *EL MESTRE perruquer Garriga l'ha refeta* (la perruca).

Iguals consideracions podríem fer en les altres aplicacions de la paraula *mestre*, com a dignitat o com ofici, és a dir, el director o encarregat d'un servei, sobretot si té personal a les seves ordres: *mestrescola*, *mestre de camp*, *mestre de sala*, etc.

Contestant ara directament a la consulta, igualment es pot dir: *MESTRE Vives és mort*, o *EL MESTRE Vives és mort*. En la primera forma *mestre* és un simple tractament, en la segona *el mestre*, tònic, recalca l'ofici especial o preeminència del finat.

El Secretari de Redacció.

(1) En la *Vida coetània del Reverend mestre Ramon Llull* (Palma, 1933), trobem aquests exemples de *mestre* tractament, tots sense article:

"Com lo volguessen allapidar cridaue ab gran veu: No so yo *mestra* Ramon" (pàg. 23.)

"legi publicament en la scola de *mestra* Britolt, canceller del dit studi" (pàg. 17).

"maiorment *mestra* Ramon de Penafort" (pàg. 13).

En canvi trobem amb article, per raó del qualificatiu *reverend*:

"la vida e actes del Reverend *Mestra* Ramon Llull" (pàgina 9).

(2) En la mateixa *Vida coetània* trobem *mestre* amb article, en sentit de qui ensenya els altres:

"del qual dix lo nostre *mestra* Jhesus; no sou vosaltres qui parlau, car lo sant sperit es qui parla en vosaltres" (pàg. 33).

"en la fervent amor del seu *mestre* Jhesus" (pàg. 29).

La qüestió obrera fonamental és purament religiosa

Moltes persones es fan la il·lusió que proporcionant a l'obrer tot el que demana, o tot allò que en consciència li ha de donar el patró, tindrem l'obrer satisfet. S'equivoquen.

Cap obrer no ha d'agrair-ho. És deure de justícia, dirà, i no hi ha motiu d'agraïment.

I com a deure de justícia propugna l'Església el més racional i complet programa obrerista que s'ha proclamat fins ara i que es pugui proclamar, per tal com aquest programa de justícia social que propugna l'Església està amarant, a més, de veritable caritat cristiana.

No perdem mai de vista que l'obrer, per pobre i miserable que sigui, àdhuc no tenint una intel·ligència educada com la nostra, ni una voluntat servida per mitjans eficaços, té, com nosaltres mateixos, un cor fet a la mida de Déu, segons el gran pensament de Sant Agustí; i fins que se li torni el Déu que li han robat — tots a la una: el liberalisme, el socialisme, l'anarquisme i el comunisme, — l'obrer no descansarà en pau, ni deixarà de furgar per a substituir-lo, amb els béns terrenals que li han mostrat com a possibles substituïts del Déu que li han robat. El cor de l'obrer ha d'emplenar-se d'una manera o altra.

I com més il·lustrat sigui l'obrer, pitjor per al cas. Més prompte i més bé es donarà compte d'aquest buit i més fortament, més durament, més cruelment sentirà els efectes d'aquest buit.

I és inútil que li parlem dels avantatges de les jornades curtes i dels salaris alts i dels tractes bons, i del règim de l'accionariat (més il·lusori que efectiu), ni de la participació en els beneficis (molt soroll i poques nous), ni del control de les empreses (maldecaps i compromisos), ni del treball cooperatiu (fracassat sempre), ni dels arrendaments rurals (mentides grolleres), ni dels drets polítics (comèdia imbècil), ni de democràcies i feixismes moderns (que no li portaran cap pa a casa). L'obrer veurà en tot moment, i com més aciençat sigui millor, que no deixa d'ésser obrer sempre, és a dir, que és un ésser humà de condició diferent i no pas més còmoda i apetitosa que els altres semblants seus, els quals, tot i ésser iguals que ell, se la passen més bé que ell, no han de suar com ell, no han d'entafurar-se a les cofurnes horribles de les mines, ni a les tenebres pestilents de les clavegueres; ni es veuen obligats a servir, com ell, als altres homes, pesi als dogmes de la igualtat i de la fraternitat i de la llibertat, i als principis primaris de la civilització i als escarafalls enlluernadors d'un progrés inhumà que ha robat a l'obrer l'única cosa positiva que tenia: la fe.

* * *

I aquesta és la qüestió obrera fonamental, la magna qüestió obrera, que l'Església ha resolt contínuament i que el Maligne, valent-se de jueus i maçons, d'impis i egoistes, de despotes i mentiders, de corruptors i seductors, ha tornat a plantejar contínuament i ha enverinat sempre.

L'obrer que quan, reflexionant a soles, contempli la seva condició social tan freqüent a freqüent de l'esclavatge, humiliant, precària, perillosa a voltes, i no trobi en el fons de la seva consciència la llum de la fe, la força de l'esperança, el foc de la caritat, es donarà per decepcionat, per rebaixat, per maltractat, per

humanament sacrificat al bé comú que no és pas sempre el seu propi bé personal.

Sense la seguretat d'una vida futura superior, compensativa, feliç, completament feliç, de la qual hom pugui gaudir eternament i en la qual trobin una compensació de beatitud tots els treballs i totes les vexacions de què es cregui, o en realitat sigui, víctima en aquest món de misèries, l'obrer no estarà mai content i protestarà sempre del fet que hagi de treballar per a cobrir penosament, escassament les seves necessitats i les dels seus, mentre tants d'altres homes, com abans hem dit, triomfen i gaudeixen com si tot el món fos seu i tinguessin dret a ésser servits per tothom...

¿I qui l'hi pot tornar a l'obrer aquesta fe salvadora, vivificadora, sinó l'Església que la revela, i la conserva, i propaga, i fecunda? — J. J. C.



ACADEMIA BAIXAS

Carrer Pi, 1, primer - BARCELONA

DIBUIX I PINTURA

Dibuixos artístics i industrials. Classes per a les escoles d'Arquitectura, Enginyers, Aparelladors, Peritatges i Belles Arts.

Local amb entrada independent per a senyoretes

Ultra
SIMPLEX
ASPIRADOR
PARA EL
POLVO
EL MAS ECONOMICO

CASA ROSICH

RDA. S. PEDRO, 7

PUERTA DEL ANGEL, 25

TAPINERIA, 33

TELEFONOS:

19923 y

19613



Demostraciones gratis a domicilio

FOMENT DE PIETAT

OBRES TEATRALS

PER A HOMES

La Llum de l'Establia (Pastorets nous), per Mn. Marià Tubau, Prev. Quatre actes.**La Fúria**. Drama, per F. Bonaventura. Tres actes.**Llar morent**. Drama, per Mn. R. Saborit, prevere. Tres actes.**Ling-Fu**. Comèdia, per V. Coma i Solei. Tres actes.**Els misteris de l'Hostal del Sol**.**Una Creu vora el camí**. Fantasia poemàtica, per Josep Miracle. Un acte.**Diners que sagnen**. Comèdia dramàtica, per Mn. Francesc Gay. Tres actes.**La força de la tradició**. Drama, per Joan Civit i Josep Farré. Tres actes.**Soldats de Crist**. Episodi tràgic, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev.**Sang Tortozina**. Drama històric, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev. Dos actes.

PER A NOIES

L'Esposa virginal. Poema dramàtic, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.**Fabiola**, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev. Quatre actes.**La Rosa beneïda**. Drama, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev. Tres actes.**La venjança de la reina**. Drama, per Mn. Joan Puntí i Collell, Prev.

PER A NOIS

El màrtir de l'Eucaristia. Drama, per Mn. Tomàs Bellpuig, Prev. Dos actes.**Quadrets i diàlegs catequístics**, per Mn. Josep M. Viadín, Prev.

FOMENT DE PIETAT

BIBLIOTECA D'EXERCICIS

OBRA NOVA

Acaba de publicar-se el volum V d'aquesta Biblioteca i que porta per títol

Explanació dels Exercicis Espirituals de Sant Ignasi de Loyola

Segona setmana

Primera part

Volum de 296 pàgines
En rústega, 3 ptes.; enquadernat, 4'50 ptes.

FOMENT DE PIETAT

OBRA NOVA**Missió Providencial de Santa Teresa de Jesús Infant**

per

Ferran de Sagarra i de Siscar

八

Volum de 192 pàgines
2 pessetes

BIBLIOTECA BALMES

Vol. IX

Any 1933

Analecta Sacra Tarraconensia

FASCICLES PUBLICATS:

Fasc. I. **Ensayo sobre las consecuencias físico-matemáticas de la teoría tomista de la materia y forma**, por David García, C. M. F.

136 planes 8 ptes.

Fasc. II. **Estudis Històrics.**

288 planes 10 ptes.

EN PREMSA:

Fascicle III. **Bibliografia Hispànica.**

GUAYALINA

OLIVER RODÉS és excel·lent per a combatre la **TOS**. Té tots els avantatges de la creosota sense cap dels seus inconvenients. Tolerància gàstrica perfecta.

DE VENDA EN TOTES LES FARMACIES

Laboratori: OLIVER RODÉS. - Consell de Cent, 304 - BARCELONA

REBUDES NOVETATS**Balsells****SASTRE**

Pl. Urquinaona, 4
Tel. 24954

CINEMA SONOR

Sessions de caràcter familiar organitzades per la Federació de Joves Cristians de Catalunya

Diumenge, dia 15, tarda, a tres quarts de quatre i a les sis

Tchandú, l'acció té lloc a les selves

Canuda, 31

SALA MOZART**Una cosa nova! CUBITOS CENOVIS**

amb extracte de vitamines completament vegetals

Dos "cubitos" 0'25 ptes.

Dipòsit General:

Casa Santiveri, S. A.

CALL, 22 - BALMES, 5 - TRAFALGAR, 7 - MALLORCA, 247

CONSELL DE BÒN GERMÀ

Germà: no juguis a la Loteria; la millor rifa és l'estalvi. Però si un dia tens aquesta feblesa prova-ho a l'Estant i Loteria del carrer de "Fernando", núm. 32 (ara Fivaller) i qui sap... Trobaràs també tabacs, segells, timbres de totes classes i preus — No et descuidis del bitllet de Nadal.

ATENES A. G. — Escorial, 135-147. — Tel. 73372. — Barcelona

RUBI

35

(Barcelona)

"ENDAVANT"

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Duran i Bas, 11
BARCELONA